

noget Forsvar for, at man har købt Kul ikke blot for Aaret 1920, men ogsaa for Aaret 1921 og for et godt Stykke ind i Aaret 1922 til de Priser, som saa at sige var de højeste, der nogen Sinde var afkrævet os under hele Krigstiden. Saaledes handler en fornuftig Mand ikke. Naar Ordføreren for Venstre nu siger, at det er Bagklogskab at gøre Indvendinger derimod, vil jeg dertil sige, at ved disse Kulindkøb, som den danske Stat her har ladet foretage, er der handlet saa langt fra al Klogskab som vel muligt, der findes mig bekendt heller ikke noget Eksempel paa, at nogen Privatmand eller nogen anden Institution blot tilnærmelsesvis har indladt sig paa noget lignende. Hvis Regeringen nu vilde tage det fornuftige Parti, som jeg har tilraadet: at erklære, at den har taget fuldkommen fejl i Bedømmelsen af Situationen, vilde vi selvfølgelig have sagt, det er beklageligt, men saa vilde der ikke have været mere at gøre ved den Ting; men at stille sig op som den forfulgte Uskyldighed og oven i Købet rette Anklager mod andre, lægge Skylden paa andre, som tværtimod har tilraadet Regeringen at gøre det stik modsatte af det, den har gjort, er saa urimeligt som vel muligt. Det kan der ikke findes nogen Begrundelse for.

Ordføreren (Brorsen): Det ærede Medlem Hr. Rode kunde gennem Uddrag af Skrivelserne fra Kulfordelingsudvalget og Den overordentlige Kommission naturligvis kun bekræfte, hvad jeg havde udtalt, at man i disse forskellige Skrivelser meget stærkt opfordrede Ministeriet til at foretage Indkøb særlig i Amerika. Det ærede Medlem mente, at jeg var gaaet noget udenom andre vigtige Ting, der stod anført i disse Skrivelser, og han mente, at man i særlig Grad maatte understrege saadanne Udtalelser i de forskellige Skrivelser, i hvilke der var Tale om Enhed og Planmæssighed med Hensyn til Indkøb af Kul. Jeg vil overfor det ærede Medlem Hr. Rode gøre opmærksom paa, at Kulfordelingsudvalget, som dog antagelig i dette Forhold maa betragtes som det særlig sagkyndige Udvalg, i Skrivelse af 7. Juni 1920 anfører, idet man nævner disse forskellige Institutioner: Statsbanerne, Kommunernes Kulkontor, Københavns Kommune og Industriraadet, at man skal opfordre disse Institutioner til hver især, eventuelt samlet — altsaa ogsaa hver især, det vil jeg gerne, at man skal bemærke —, at foretage Indkøb i Amerika. Naar dette staar anført i Kulfordelingsudvalgets Skri-

velse, forekommer det mig, at man kan forstaa, at Formanden i dette Kulfordelingsudvalg er en gammel Jernbanemand, Etatsraad Kier. Han har udmærket vel forstaaet, at en saa stor Institution som De danske Statsbaner, uanset, om man maatte kunne komme til Enighed indenfor Institutionerne om at foretage Indkøb i Fællesskab, naturligvis maatte foretage Indkøb, idet man der stod med et meget stort Ansvar og derfor maatte gøre, hvad man formaaede, for at faa saa mange Kul til Landet som overhovedet muligt under den vanskelige Situation, vi stod i — det maa vi stadig huske paa — i Forsommeren 1920. Jeg vil ogsaa i denne Forbindelse gøre opmærksom paa, at den højtærede Trafikminister her i Tinget for ikke saa længe siden — jeg tror, det var ved Finanslovens første Behandling — har oplyst, at i 1919 fik vi kun en Trediedel af de Kul, vi havde bestilt i Amerika, vi fik, saa vidt jeg husker, 45 000 Tons af de bestilte 135 000 Tons. Dette maatte selvfølgelig ogsaa medføre, at man ganske naturlig kom til at ræsonnere som saa: Vi er nødte til at gøre ret store Bestillinger, thi der er overmaade stor Sandsynlighed for, at vi kun faar en Brøkdel af det, vi bestiller i Amerika. Forholdene var i mange Henseender forfærdelig vanskelige. Lad os sætte, at vi kun havde til tre Maaneders Forbrug, naar vi naaede Juli og August 1920, og at der da var udbrudt en Strejke i England, der maaske meget let vilde have kunnet bevirke, at vi ikke derfra havde kunnet faa en eneste Ton Kul (Afbrudelse af Hauge). Hr. Hauge skal ikke le, heldigvis er det gaaet anderledes, men Situationen kunde udmærket godt have fornet sig saaledes, at vi i et halvt Aar ikke havde kunnet faa Kul, og det vilde selvfølgelig have bevirket, at det amerikanske Marked vilde være blevet bestormet med Bestillinger, og at det vilde være blevet umuligt for Amerika at præstere, hvad der maatte blive forlangt, og Priserne vilde selvfølgelig i en saadan Situation være blevet jobbet overmaade stærkt i Vejret. Man maa tænke tilbage og se paa Situationen, som den var, og ikke bedømme Sagen ud fra Situationen i Øjeblikket. Hvorledes vilde Ministeriet have været stillet, hvis den Situation var indtruffet, at vi kun havde Kul til ganske faa Maaneder og pludselig en skønne Dag stod ganske uden Kul? Jeg skal garantere for, at man fra Oppositionens Side, selv om der kun var lidt Kul i Landet, vilde have sørget for at sanke gloende Kul paa Ministeriets Hoveder. Vi maa huske, at Mini-